

NEW YORK TIMES BESTSELLER!

SCOTT
WESTERFELD

SZÉPEK

Scott Westerfeld

SZÉPEK

Scott Westerfeld

SZÉPEK

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

Írta: Scott Westerfeld
A mű eredeti címe: Pretties
Fordította: Bosnyák Viktória
A szöveget gondozta: Dávid Anna
A borítót tervezte: Balogh József

Original English language edition
Copyright © 2005 by Simon & Schuster
Published by arrangement with Simon Pulse,
an imprint of Simon & Schuster Children's Division

ISBN 978 963 245 080 3

Tizenkét éves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
www.konyvmolykepzo.hu
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Az ausztrál science fiction rajongóknak, amiért
befogadtak és támogatnak*

1. rész
Csipkerózsika

*Ne feledjük, hogy a világon a legszebb dolgok
a leghaszontalanabbak.*

John Ruskin: Velence kövei, I.

Kriminális

A délutánban mindig a felöltözés volt a legnehezebb.

A Valentino-palota meghívóján lezseren elegáns ruházat állt, amiből a *lezser* volt a nehéz. Mint egy éjjel buli nélkül, a „lezser” túl sok lehetőséget adott. Elég baj volt ez a fiúknak is, akiknek jelenthetett zakót nyakkendővel (bizonyos galléroknál a nyakkendő elhagyható), vagy tiszta fehérret, ingujjat (de csak nyári délutánokon), vagy mindenféle hosszabb szabású felöltőt, mellényt, frakkot, skót szoknyát vagy nagyon szép pulcsit. Lányok számára ez a meghatározás egyszerűen katasztrofális volt, mint a meghatározások általában Szépújhelyen.

Tally tulajdonképpen jobban kedvelte az elegáns estélyeket, amikor a fiúk frakkot vagy szmokingot viseltek. Az estélyi ruhák ugyan kevésbé voltak kényelmesek, a partik pedig unalmasak, míg mindenki le nem itta magát, de legalább nem kellett azon törnie a fejét, hogy mit vegyen fel.

– Lezseren elegáns, az *félig* elegáns, *félig* nem – mondta szemügyre véve nyitott szekrényét teljes terjedelmében, miközben a ruhaszállító sín akadozva járt ide-oda, és igyekezett lépést tartani Tally zavaros szem-egér kattintásaival, amitől a ruhák lengedeztek a vállfákon. A „félig” gázos egy szó volt.

– Szó ez egyáltalán? – kérdezte magától hangosan Tally.
– Félig? – Furcsán érezte magát, a szája teljesen kiszáradt a tegnapi éjszakai dorbézolástól.

– Ötvenszázalékosan – felelt a szoba, és valószínűleg rém okosnak gondolta magát.

– Na ja – motyogta Tally.

Visszarogyott az ágyra, és a mennyezetet bámulta. Érezte, hogy a szoba bármelyik pillanatban forogni kezdhet vele. Nem tűnt túl ésszerűnek, hogy felhúzza magát egy vacak szón, ami még csak nem is egy egész.

– Legyen már vége! – mondta hangosan.

A szoba félreértette, és rácsukta a falat a szekrényre. Tallynek nem volt ereje elmagyarázni, hogy a másnaposságra gondolt, ami úgy terpeszkedett a fejében, mint egy elhízott macska, dacosan és gusztustalanul, és esze ágában sem volt odébbállni.

Előző este Perisszel és még néhány krimmel korcsolyázni voltak. Kipróbálták a Nofretete Stadion felett lebegő új pályát. A jégreteg, melyet emelők hálózata tartott fenn, olyan vékony volt, hogy átláthattak rajta. Egy csapat kis jégkarbantartó gép tartotta tisztán, ideges vízipókokként rohángálva a korcsolyázók között. Az alattuk levő stadionból fellőtt tűzijátéktól a pálya jege úgy izzott, mint valami tudathasadásos ólomüveg, amely néhány másodpercenként színt vált.

Kötelező volt a bungee dzseki viselete, arra az esetre, ha netalántán valaki alatt beszakadna a jég. Ez ugyan soha senkivel nem fordult elő, de Tallynek már a gondolattól is ihatnékja támadt, hogy a világ egy hirtelen *roppanással* darabjaira hullhat.

Zane, aki tulajdonképpen a krimek vezére volt, csak úgy viccből egy egész üveg pezsgőt ráöntött a jégre. Azt mondta, az alkoholnak alacsonyabb a fagypontja, mint a jégnek, így valaki lepottyanhat a tűzijáték közepébe. Ahhoz azonban nem öntött ki eleget, hogy Tally megússza a ma reggeli fejfájást.

A szoba pitegett, jelezve, hogy az egyik krim hívja Tallyt.

– Szia!

– Szia, Tally!

– Shay-la! – tápászkodott fel Tally fél könyökre. – Segíts!

– A buli miatt? Hát persze.

– És különben is, mi a túró akar lenni ez a *lezser* estélyi? Shay felnevetett.

– Tally-wa, annyira le vagy maradva! Nem kaptad meg az üzenetet?

– Milyen üzenetet?

– Amit órákkal ezelőtt küldtek.

Tally ránézett az azonosító gyűrűjére, ami még mindig ott hevert az éjjeliszekrényén. Éjjelre mindig levette, ezt még csúfkorában szokta meg, amikor állandóan kiszökött. A még mindig elnémitott azonosító gyűrű tompán pulzált.

– Ja, csak most ébredtem.

– Hát akkor felejtst el a lezser akármit! Álarcosbál lesz. Ki kell találnunk valami jelmezt!

Tally az órára nézett. Mindjárt öt.

– Na ne! Három óra alatt?

– Ja. Elég gáz. Én már teljesen kikészültem az enyém miatt. Annyira ciki! Lejöhettek?

– Hát persze.

– Öt perc múlva?

– Az jó. Reggelit is hozz! Szia!

Tally visszahanyatlott a párnára. Az ágy most úgy pörgött, mint egy légdeszka. A nap még csak most kezdődik, és ő már teljesen kivan.

Felvette az azonosító gyűrűjét, dühösen meghallgatta az üzenetet, hogy este senkit sem engednek be, akin nincs igazán vérpezsdítő jelmez. Már csak három órája van, hogy kitaláljon valami elfogadhatót. A többieknek jóval több idő jutott.

Néha az volt az érzése, hogy *igazi* kriminek, *valódi* bűnözőnek lenni sokkal, de sokkal egyszerűbb volt.

Shay meghozta a reggelit: homáros omlettet, pirítóst, krumpliropogóst, kukoricás tallért, szőlőt, csokis muffint és Bloody Maryt, több kaját, mint amennyit egy egész csomag kalóriaégető tableta semlegesíteni tudna. A túlterhelt tálcá rezgett a levegőben, emelői úgy remegtek, mint egy picur első nap az iskolában.

– Figyu, Shay! Dagadtként megyünk a buliba, vagy mi?

Shay kacagott.

– Nem, csak rémes volt a hangod, amikor beszélünk. Márpedig estére fel kell pörögnöd. Minden krim ott lesz, hogy beszavazzon téged.

– Az szép lesz – sóhajtott Tally, és elvett egy Bloody Maryt a tálcáról. Az első korty után a homlokát ráncolta. – Nem elég sós.

– Semmi vész – mondta Shay, lekaparta az omlettet díszítő kaviárt, és belekeverte.

– Pfuj, halízú!

– A kaviár mindenhez illik – mondta Shay, és vett még egy kanállal, bekapta, és lehunyt szemmel rágta az apró halikrát. Eltekerte a gyűrűjét, hogy szóljon egy kis zene.

Tally erőt vett magán, és ivott még a Bloody Maryből, amittől legalább a szoba abbahagyta a forgást. A csokis muffinok ínycsiklandóan illatoztak. Miután végzett velük, folytatta a krumpliropogóssal, majd jöhet az omlett, és talán megkóstolja a kaviárt is. Tally leginkább a reggelinél érezte úgy, hogy be kell pótolnia a vadonban elvesztegetett időt. Egy kiadós reggelitől mintha újra irányítani tudná a dolgokat, mintha a városi ízek kavalkádja eltörölhetné a többhavi BolSpagot és ragut.

A zene új volt, s a szíve gyorsabban vert tőle.

– Kösz, Shay-la. Megmentetted az életemet.

– Ugyan már, Tally-wa!

– Na és hol voltál tegnap este?

Shay csak mosolygott, mint aki rossz fát tett a tűzre.

– Na mi? Új fiú?

Shay a fejét rázta, és nagyokat pislogott.

– Ugye nem javítottad fel magad már megint? – kérdezte Tally, Shay meg csak kuncogott.

– De igen.

– Tudod, hogy hetente csak egyszer szabad. Neked elment az eszed?

– Nyugi, Tally-wa! Csak helyi érzéstelenítés volt.

– Hol? – kérdezte Tally. Shay arca nem változott. Talán a pizsamája alatt bújik meg a sebészeti beavatkozás nyoma?

– Nézz meg jobban! – rebegettette meg újra hosszú szempilláit.

Tally előrehajolt, és belenézett a tökéletes vörösréz színű szemekbe, melyekben mintha gyémántpor csillogott volna. Ettől még gyorsabban vert a szíve. Egy hónappal Szépújhelyre való érkezése után még mindig lenyűgözték más szépek szemei. Olyan hatalmasak és hívogatóak voltak, és sugárzott belőlük az érdeklődés. Shay fénylő pupillája mintha azt suttogná: „Hallgatlak. Odavagyok érted!” Rajtuk keresztül a világ leszűkült Tallyre. Csakis Shay sugárzó figyelmétől.

Shayjel pedig még furább volt, mivel Tally már a műtét előtt is ismerte, amikor még csúfok voltak.

– Muti már közelebbről!

Tally nagy levegőt vett, hogy biztosabban tartsa magát, mivel a szoba újra forogni kezdett, de most kellemesen. Intett az ablakoknak, hogy legyenek egy kicsit átlátszóbbak, s a napfényben észrevette a változást.

– Húha, ettől aztán szép lettél!

Ez a beavatkozás a többi implantált csillogásnál is bátrabb volt. Shay mindkét pupilláját tizenkét apró rubint vette körül, puhán izzva borostyánszín írisze mellett.

– Csuda mi?

– Aha. De várj egy kicsit... baloldalt lent nem különbözik?
– erőltette a szemét Tally. Mintha mindkét szemében egy-egy kövecske, egy apró fehér gyertya pislákolna a rézszerű mélységben.

– Öt óránál – mondta Shay. – Fogtad?

Tallynek kellett egy másodperc, mire felidézte magában, hogy hogyan kell leolvasni a nagy toronyórát a város közepén.
– De ez hét óra. Nem alul *jobbra* kellene lennie?

Shay felhorkant.

– Az óra járásával ellenkezőleg járnak, te gyagya! Különbözik olyan uncsi lenne.

Tallyból kibuggyant a nevetés.

– Na várjunk csak! Ékkövek vannak a szemedben? És megmondják az időt? És *visszafelé* járnak? Nem sok ez egy kicsit így együtt?

Tally azonnal megbánta, amit mondott. Shay arcát olyan tragikus pillantás felhőzte el, ami az egy pillanattal korábbi sugárzást is leradírozta. Úgy tűnt, azonnal elsírja magát, csak a szeme nem dagadt be, és az orra nem volt vörös. Egy új műtét mindig kényes kérdés volt, majdnem annyira, mint egy új frizura.

– Nem tetszik neked – mondta Shay halkán és vádlón.

– Még szép, hogy nem. Mint mondtam: *totálisan* szépít.

– Tényleg?

– Irtóra. És *csúcs*, hogy visszafelé jár.

Shay arcára visszatért a mosoly, Tally pedig megkönnyeb-
bülten sóhajtott fel. Dühös volt magára. Ilyen hibákat csak a vadonatúj újszépek követnek el, neki meg már egy hónapja volt a műtétje. Miért színlel még mindig? Ha ma este tenne ilyen megjegyzést, valamelyik krim akár ellene is szavazhatna. Egy vétő elég, hogy ne vegyék be az embert.

Akkor pedig magára maradna, ami majdnem olyan, mintha újra megszökne.

– Talán ma este óratoronynak kellene öltöznünk az új szemgolyóim tiszteletére – mondta Shay.

Tally megkönnyebbülten nevetett, tudva, hogy a favicc azt jelenti, Shay megbocsátott neki. Elvégre ők ketten sok minden keresztülmentek már együtt.

– Beszéltél Perisszel vagy Faustóval?

– Azt mondták, öltözzünk mindannyian bűnözőnek – bólintott Shay. – Van már valami ötletük, de titok.

– Ez annyira gáz! Mintha olyan rossz fiúk volnának. Pedig semmi mást nem csináltak csúf korukban, mint talán kiszöktek, és egyszer-kétszer átkeltek a folyón. Még Füstösbe sem jutottak el.

A számnak éppen ekkor lett vége, és Tally utolsó szava kongott a hirtelen támadt csendben. Igyekezett kitalálni, mit mondhatna, de a beszélgetés elhalt, mint a tűzijáték a sötét égen, a következő szám pedig mintha sosem akart volna elkezdődni.

Amikor végre megszólalt a zene, Tally megkönnyebbülten jegyezte meg:

– Bűnöző jelmez? Az könnyű lesz, Shay-la. Mi ketten vagyunk a városban a legkomolyabb bűnözők.

Shay és Tally két órán keresztül próbálkozott. Újabb és újabb ruhákat kértek a falban levő lyuktól, és egymás után felpróbálták mindet. Gondoltak banditákra, de nem igazán tudták, hogy néznek ki. A régi banditás filmekben a rossz fiúk nem bűnözőknek, csak retardáltak látszottak. Kalóznak sokkal könnyebb lett volna öltözniük, de Shay nem akart fekete kendőt viselni az új szemén. Az is eszükbe jutott, hogy lehetnének vadászok, de a lyuk ellenezte a fegyvereket, még a játékpuskákat is.

Tally javasolta a történelem híres diktátorait, de legtöbbjükéről kiderült, hogy férfiak voltak, és fogalmuk sem volt a divatról.

– Talán legyünk rozsdások – mondta Shay. – A suliban mindig ők voltak a rosszak.

– Viszont nagyjából úgy néznek ki, mint mi, csak csúnyák.

– Nem is tudom. Talán kivághatnánk néhány fát, olajat égethetnénk vagy valami.

Tally felkacagott.

– Figyu, Shay-la, álarcosbál lesz, nem életmódbemutató.

Shay széttárta a karját, és felsorolt még néhány dolgot. Igyekezett felpörögni.

– Dohányozhatnánk. Vagy autót vezetnénk.

De a lyuk a falban nem adott nekik se cigarettát, se autót.

Azért jó volt Shayjel lenni, ruhákat próbálgatni, röhögni, és visszadobálni a jelmezeket az újrahasznosítóba. Tally imádkozott új ruhákban nézegetni magát, még a nevetségesegekben is. Részenben még emlékezett rá, hogy milyen volt azelőtt, amikor fájttükörbe néznie, a szemei túl közel ültek egymáshoz, az orra túl kicsi volt, és a haja állandóan begöndörödött. Most olyan volt, mintha egy gyönyörű lány állna vele szemben, és követné minden mozdulatát. Egy lány, akinek az arca tökéletesen harmonikus, a bőre még így, rettenetesen másnaposan is ragyog, a teste tökéletesen arányos és izmos. Valaki, akinek ezüstös szeme bármihez illik, amit felvesz.

De valaki, akinek nem sok fogalma van a jelmezekről.

Két óra elteltével újra az ágyon heverték, ami megint forgott velük.

– Minden olyan szar, Shay-la. Miért ilyen szar minden? Nem fognak beszavazni, ha még egy valamirevaló jelmezt is képtelen vagyok összevakarni.

Shay megfogta a kezét.

– Ne félj, Tally-wa! Már így is híres vagy. Nincs ok aggodalomra.

– Könnyen beszélsz.

Bár egy napon születtek, Shay már hetekkel Tally előtt szép lett. Majdnem egy hónapja teljes jogú krim.

– Nem lesz semmi baj – mondta Shay. – Aki a Különleges Körülményekkel lógott, született krim.

Amikor Shay kimondta, Tallyn végigfutott egy érzés, mint egy pityegés, csak fáj.

– Akkor is. Utálok, hogy nem vagyok felpörögve.

– Peris és Fausto hibája, amiért nem árulták el, hogy mit vesznek fel.

– Akkor várjuk meg, míg ideérnek, és másoljuk le őket!

– Meg is érdemlik – értett egyet vele Shay. – Kérsz egy italt?

– Aha.

Tallyvel túlságosan forgott a világ, hogy bárhová is elmenjen, így hát Shay elküldte a reggelizőtálcát egy kis pezsgőért.

Amikor Peris és Fausto megérkezett, mindketten égtek.

Igazándiból csak csillagszórókat fontak a hajukba, és tűzdeltek a ruhájukra, amitől tetőtől talpig biztonsági lángok pislácoltak rajtuk. Fausto egyfolytában röhögcsélt, mert csiklandozta. Mindketten bungee dzsekit viseltek. A jelmezük azt akarta jelképezni, hogy éppen most ugrottak le egy lángokban álló épület tetejéről.

– Fantasztikus! – mondta Shay.

– Őrületes! – értett egyet vele Tally, de aztán megkérdezte:

– De mégis, ez mitől krim?

– Nem emlékszel? – kérdezte Peris. – Amikor tavaly nyáron betörtél a partyra, csak úgy tudtál elmenekülni, hogy elloptál egy bungee dzsekit, és leugrottál a tetőről. A világ legjobb csúf csínye.

– Biztosan... de miért égtek? – kérdezte Tally. – Úgy értem, ha az épület tényleg ég, akkor ez nem nagyon krimi.

Shay úgy nézett Tallyre, mintha már megint valami ökörséget mondott volna.

– Hát nem vehettünk fel egyszerűen bungee dzsekit – felelt Fausto. – Ha ég az ember, az sokkal poénosabb.

– Aha – mondta Peris, de Tally látta rajta, hogy érti a problémát, és elszomorodott. Tally azt kívánta, bárcsak meg sem említette volna. Hülye volt. A jelmezek tényleg poénosak voltak.

A fiúk eloltották a csillagszórókat, hogy takarékoskodjanak velük a buliig, Shay pedig kért a faltól még két dzsekit.

– Utánozó majom! – ellenkezett Fausto, de kiderült, hogy mindegy is. A lyuk nem csinált bungee dzseki jelmezeket, nehogy valaki elfelejtse, hogy nem igazi, és kiugorjon vele. Igazit pedig nem tudott csinálni. Mindent, ami bonyolult és tartós, a központi ellátótól kellett igényelni. A központi ellátó viszont nem küldött fel nekik egyet sem, mivel nem volt tűz.

– A palota ma teljesen gáz – horkantott fel Shay.

– És ti hol szereztetek magatoknak? – kérdezte Tally.

– Ezek igaziak – tapogatta meg mosolyogva a dzsekijét Peris. – A tetőről loptuk.

– Szóval ti *tényleg* krimek vagytok – ugrott le Tally az ágyról, hogy átölelje.

Most, hogy a karjaiban tartotta Perist, már nem érezte úgy, hogy a party pocsék lesz, vagy hogy bárki ellene fog szavazni. A fiú nagy, barna szeme sugárzott rá, felkapta Tallyt, és megszorongatta. Tally mindig ilyen közel érezte magát Perishez, amikor még csúfok voltak, csínyeket követtek el, és közben egyre nagyobbak lettek. Csodás volt újra így érezni itt és most.

Azokban a hetekben, amikor Tally elveszett a vadonban, nem akart mást, csak újra Perisszel lenni Szépújhelyen, és szépnek lenni. Nagy marhaság boldogtalannak lenni akár ma, akár máskor. Valószínűleg csak a pezsgő tette.

– Örök barátság – suttogta, miközben Peris letette a földre.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Shay. Derékig behajolva kutatótt Tally szekrényében, hátha támad egy jó ötlete. Formátlan gyapjúcsomót tartott a kezében.

– Ja, az? – engedte el Tally Perist. – A pulcsim Füstösből. Nem emlékszel rá?

A pulóver furcsán nézett ki. Nem így emlékezett rá. Rendetlen volt, látszott rajta, hogy kézzel dolgozták össze a darabjait. Füstösben nem voltak lyukak a falban. Maguknak kellett elkészíteniük mindent, és mint kiderült, az emberek nem voltak túl jók az ilyesmiben.

– Nem hasznosítottad újra?

– Nem. Szerintem valami fura anyagból van, amit a lyuk nem tud felhasználni.

Shay az orrához emelte a pulóvert, és megszagolta.

– Aszta, Füstös-szaga van! Tábortűz és olyan ragu, amelyet mindig ettünk. Emlékszel?

Peris és Fausto is odament, hogy megszagolja. Ők még sosem hagyták el a várost, kivéve osztálykiránduláson, amikor a Rozsdás Romokhoz mentek. És természetesen nem jutottak el Füstösig, ahol mindenkinek egész nap dolgoznia kellett, megtermelnie (vagy akár meg is ölnie) a saját ennivalóját, és mindenki csúf marad még a tizenhatodik születésnapja után is. Csúf, élete végéig.

Tallynek és a Különleges Körülményeknek köszönhetően persze Füstös nincs többé.

– Tudom már, Tally! – mondta Shay. – Öltözzünk füstösöknek ma este!

– Az aztán tényleg kriminális lenne – mondta Fausto, elismeréssel a szemében.

Mindhárman izgatottan néztek Tallyre, s bár újabb kellemtelen gondolat villant át rajta, de tudta, hogy ciki lenne nem egyetérteni. És persze egy igazi, Füstösből hozott, menő jelmezben senki sem fog ellene szavazni, mert Tally Youngblood született krim.

Banzáj

A banzájt Szépújhely legrégebbi épületében, a folyóparton álló Valentino-palotában tartották, mely csak néhány emelet magas volt, de olyan magas átjárósóadó volt a tetején, amely ellátszott egészen a sziget feléig. Odabent a falak valódi kőből készültek, így a szobák nem tudtak beszélni, de a palota híres volt népes és őrületes partijairól. Jóformán örökké kellett várni, ha valaki a Valentinóban akart lakni.

Peris, Fausto, Shay és Tally átment a parkon, ami dugig volt a bulira igyekvőkkel. Tally látott egy gyönyörű, tollas szárnyú angyalt. Ezt a jelmezt nyilvánvalóan hónapokkal korábban meg kellett rendelni, ami csalás. Egy csomó újszép kövér jelmezt viselt, és triplatokás álarcot. Egy jóformán pucér csapat, akik prerozsdásoknak adták ki magukat, örömtüzeket rakott, dobolt, és saját kis bulit tartott, ahogy azt a Banzáj klikk mindig is szokta.

Peris és Fausto megállás nélkül azon vitatkozott, hogy mikor gyújtás meg magukat újra. Hatásos belépőt szerettek volna, de takarékoskodni is akartak a csillagszórókkal, hogy a többi krim is lássa. Ahogy egyre közelebb értek a palota zajához és fényehez, Tally egyre feszültebb lett. A füstös jelmezek nem nagyon mutattak. Tally viselte az eredetit, Shay pedig egy másolatot, durva anyagból készült nadrággal, hátzissákkal és kézzel varrottanak látszó cipővel, úgy, ahogy azt Tally elmagyarázta a lyuknak emlékezetből, a Füstösben látottak alapján. Hogy autentikusan mosdatlannak tűnjenek, földet kentek a ruhájukra és az arcukra, ami idejövét jópofának tűnt, de most egyszerűen csak koszosnak érezték magukat.

A bejáratot két börtönőrnek öltözött valentino ellenőrizte, hogy senki se juthasson be jelmez nélkül. Először megállították Faustót és Perist, de amikor meggyújtották magukat, nagyot nevettek jelmezükön, és intettek, hogy bemehetnek. Shay és Tally láttán csupán vállat vontak, de beengedték őket.

– Várj csak, amíg a többi krim meglát! – biztatta Shay. – Ők érteni fogják.

Négyesben verekedték át magukat a tömegen, mindenféle jelmezek között. Tally látott hőembereket, katonákat, elektronikus játékok figuráit és egy egész Szép Bizottságra való tudóst arcdiagramokkal. Mindenféle történelmi személységet, bolond ruhákban a világ minden tájáról, amiről Tallynek eszébe jutott, hogy mennyire különböztek egymástól az emberek régen, amikor még túl sokan voltak. Sok idősebb újszép modern jelmezben jött: orvosok, börtönőrök, építőmunkások vagy politikusok voltak, azok, amik lenni szerettek volna majd középszép műtétjük után. Egy csapat tűzoltó nevetve próbálta eloltani Peris és Fausto lángjait, de csak felbosszantották őket.

– Hol vannak? – kérdezte Shay újra meg újra, de a kőfalak nem feleltek. – Megőrülök ettől. Hogy tud valaki itt lakni?

– Azt hiszem, állandóan fejhallgatót viselnek – mondta Fausto. – Nekünk is igényelnünk kellett volna.

A baj az volt, hogy a Valentino-palotában nem lehetett felhívni valakit úgy, hogy az ember egyszerűen megkérdezte, hol van, mivel a szobák régiek és buták voltak, mintha az ember kint lenne a szabadban. Tally a falhoz tapasztotta a tenyerét. Tetszett neki az ősi kő hűvöse. Egy pillanatra eszébe jutott a kemény, csendes, változatlan élet odakint a vadonban. Nem igazán akart találkozni a többi krimmel. Mind őt bámulja majd, és azon filózik, hogy hogyan is szavazzon.

Fel-alá járkáltak a zsúfolt folyosókon, benéztek mindenféle termekbe, dugig régmódi úrhajósokkal és felfedezőkkal. Tally öt Kleopátrát és két Marilyn Monroe-t számolt meg. Volt ott néhány Rudolph Valentino is. Mint kiderült, a palota erről a minden műtét nélkül szép férfiről kapta a nevét, még a rozsdások idejében.

Más klikkek egy-egy témára találtak ki jelmezeket. A sportolók hokiütőket hurcoltak és légkorcsolyán imbolyogtak, a tornádók hatalmas, tölcser alakú műanyag gallért viseltek, mint a beteg kiskutyák. És persze a Méhraj ott volt mindenütt, folyamatosan locsogtak egymással az azonosító gyűrűkön keresztül. A Méhraj tagjainak bőr alatti antennáit műtéttel építették be, hogy bárhol elérjék egymást, még a Valentino-palota buta falai között is. A többi klikk mindig kifigurázta a Méhrajt, melynek tagjai csakis hatalmas csoportokban mertek bárhová elmenni. Mindannyian házi légynek öltöztek, hatalmas rovarszemekkel, aminek legalább volt valami értelme.

A tumultusban nem került elő más krim, és Tally kezdett azon tűnődni, hogy vajon inkább kihagyták-e a bulit, csak hogy ne kelljen szavazniuk. Kezdett elhatalmasodni rajta az üldözési mánia, és egyfolytában úgy érezte, mintha valaki leselkedne rá az árnyékból vagy a tömeg sűrűjében megbújva. Ahányszor csak megfordult, a szürke selyemjelmez egy pillanat alatt eltűnt.

Tally nem tudta megállapítani, fiú-e vagy lány az illető. Az alak ijesztő, mégis szép álarcot viselt, kegyetlen farkasszeme meg-megvillant a halvány, vibráló partyfényben. A műanyag arc valamit felszakított Tallyben, egy fájdalmas emléket, melynek begyógyításához kellett egy kis idő.

Aztán rájött, mi is akar lenni a jelmez: a Különleges Körülmények ügynöke.

Nekidőlt a hűvös kőfalnak, és felidézte magában a szürke selyemoverallokat, amiket a különlegesek viseltek, és kegyetlen

arcukat, mely átalakítás eredménye volt. A lelki szemei előtt megjelenő látványtól forogni kezdett vele a világ. Mindig ez az érzése támadt, amikor visszagondolt a vadonban töltött napokra.

Nem értette, hogy kerülhet ide ilyen jelmez. Rajta és Shayen kívül jóformán még soha senki nem látott különlegest. A legtöbb ember számára csak szóbeszéd, városi legenda volt a létük, minden szokatlan eseményt rájuk fogtak. A különlegesek jól rejtőzködtek. Feladatuk volt megvédeni a várost a külső fenyegetéstől, mint a katonáknak és a kémeknek még a rozsdások idejében, de csak a Tally Youngbloodhoz hasonló igazi bűnözők találkoztak velük valaha is személyesen.

Valaki így is elég jó jelmezt hozott össze. Az illető garantáltan látott már igazi különlegest. De miért *követi* őt? Tally valahányszor megfordult, az alak ott volt. Azzal a rettenetes, ragadozószerű eleganciával mozgott, melyre emlékezett még arról a borzalmas napról, amikor Füstös romjai közt vadásztak rá, hogy visszahozzák a városba.

Tally a fejét rázta. Ha azokra a napokra gondolt, mindig fura gondolatai támadtak, amiket nem értett. A különlegesek természetesen nem vadásztak rá. Miért is tették volna? *Megmentették* és hazahozták, miután elhagyta a várost, hogy megtalálja Shayt. Ha a különlegesekre gondolt, mindig forogni kezdett vele a világ, de csak azért, mert kegyetlen arcukat olyanra tervezték, hogy megijedjenek tőlük, ugyanúgy, ahogy egy átlagos szép látványától jól érzi magát az ember.

Talán nem is követi őt az az alak. Talán nem is egy ember, hanem egy egész klikk, melynek tagjai egyformán öltöztek, és szétszóródtak a buliban, s ettől van az az érzése, hogy valaki leselkedik rá. Ez az elképzelés sokkal kevésbé volt kétségbeejtő.

Utolérte a többieket, és viccelődött, miközben a többi krimet keresték, de fél szemét az árnyékban lopakodó alakon tartotta, s lassan meggyőződött róla, hogy nem egy csapatról van szó. Mindig egyvalaki volt, nem beszélt senkivel, csak bámult. És a mozgása olyan kecses...

Tally igyekezett megnyugodni. A Különleges Körülményeknek nem volt oka rá, hogy kövesse. Annak meg aztán végképp nem volt értelme, hogy egy különleges *különlegesnek* öltözve jelenjen meg a partyn.

Tally felnevetett kínjában. Valószínűleg az egyik krim akarja megviccelni, valaki, aki százszor is hallotta a meséjüket, és mindent tud a Különleges Körülmények Ügyosztályáról. Ha pedig így van, irtóra gáz lenne, ha kikészülne tőle mindenki szeme láttára. Legjobb lesz ügyet sem vetni az ál-különlegesre.

Tally lepillantott saját jelmezére, és eltűnődött, hogy vajon a Füstösből származó ruha is közrejátszik-e ijedtségében. Shaynek igaza volt: a régi, kézzel készített pulcsi szaga visszarepítette azokba a napokba, amikor kimerítő munkát végzett, és éjjel a tábornútnél melegedett. Összekeveredtek benne az öregedő, csúf arcok, melyektől még most is sikítva riadt fel néhanapján.

Az élet a Füstösben jól összezavarta az agyát.

Az alakot senki más nem említette. Vajon mindenki benne van a viccben? Fausto folyamatosan aggodalmaskodott, hogy a csillagszórói kialszanak, még mielőtt a többi krim láthatná őket.

– Nézzük meg, nincsenek-e az egyik toronyban! – javasolta.

– Egy igazi épületből legalább fel tudjuk hívni őket – értett egyet vele Peris.

Shay a legközelebbi ajtó felé indult.

– Bármit megteszek, csak jussak ki ebből a rémes szikla-barlangból.

A party odakint is folytatódott, nem csak az ősi kőfalakon belül. Shay találomra a legközelebbi bulitorony felé vezette őket, át egy csapat méhkaptár formájú parókát viselő frizura között. Mindegyikük körül méhraj döngicsélt, valójában sárgára és feketére festett mikroemelők, amelyek megfelelő alakzatban a fejük körül szálldogáltak.

– A zümmögés nem sikerült valami jól – jegyezte meg Fausto, de Tally látta rajta, hogy a jelmezek tetszenek neki. A hajában levő csillagszórók kezdtek kialudni, és az emberek értetlenül bámulták.

A bulitoronyból Peris felhívta Zane-t, és megtudta, hogy a krimek mind odafent vannak.

– Jól sejtetted, Shay.

Mind a négyen bepasszírozódtak a liftbe egy sebésszel, egy háromkarójú rákkal és két részeg hokissal együtt, akik küzdöttek, hogy fennmaradjanak légkorijaikon.

– Ne nézz már olyan idegesen, Tally-wa! – szólt rá Shay, és megszorogatta a vállát. – Beszavaznak, nem lesz semmi gond. Zane kedvel.

Tallynek sikerült elmosolyodnia, és azon tűnődött, hogy vajon tényleg így van-e. Zane mindig a csúf napokról faggatta, de mindenki ezt csinálta. Csak úgy szívta magába a krimek sztorijait, miközben aranyfoltos szemével pislogott. Vajon tényleg különlegesnek tartja Tally Youngbloodot?

Az nyilvánvaló volt, hogy valaki igen – miközben a lift ajtaja becsukódott, Tally szürke selymet látott elegánsan tovahussanni a tömegben.

A kukkoló

A krimek többsége favágóként jött, nevetségesen izmosra kitömött kockás ingben, nagy, mű láncfűrészszel és pezsgőspohárral a kezükben. Voltak köztük hentesek, néhány dohányos maga készítette műcigarettával és egy hóhérnak öltözött lány, hosszú hurokra megkötött kötéllel a vállán. Zane, aki mindent tudott történelemből, szűk fekete cucuban és cuki piros karkötővel, valami olyan diktátor jobbkezeként érkezett, akinek volt valamicske köze a divathoz. Szokatlan műtétet csináltatott, vékony lett a szája és beesett az arca, amitől egy kicsit hasonlított egy különlegesre.

Mindannyian nevettek Peris jelmezén, és megpróbálták újra meggyújtani Faustót, de csak néhány hajtincsét sikerült megpörkölniük, ami rém büdösen égett. Tally és Shay jelmezéről nem sikerült könnyen megmondaniuk, hogy mi, de aztán közelebb mentek hozzájuk, hogy megérintsék a kézzel készített pulcsi durva anyagát, s mindenki arra volt kíváncsi, hogy nem szúr-e. (Szúrta, de Tally csak a fejét rázta.)

Shay odatolakodott Zane-hez, és addig mesterkedett, míg a fiú észre nem vette szemműtétje eredményét.

– Szerinted szép vagyok tőle? – kérdezte.

– Ötven milihelent adok rá – felelte Zane.

Ezt senki nem értette.

– Egy milihelen szépség elég ahhoz, hogy egy hajót el lehessen indítani vele – magyarázta Zane, mire az idősebb krimek felnevettek. – Az ötven elég jó.

Shay elmosolyodott. Zane bókjától úgy felragyogott az arca, mintha bepezsgőzött volna.

Tally igyekezett jól érezni magát, de beleszédült, ha a leselkedő különleges jelmezes alakra gondolt. Néhány perc elteltével kimenekült a bulitorony erkélyére, hogy teleszívja tüdejét friss, hideg levegővel.

A toronyhoz néhány hőlégballont kötöttek, melyek most hatalmas fekete holdakként lebegtek az égen. A gondolában utazó ballonosok kisebb tűzijátékokkal lődöztek a többiekre, és nevettek, amikor a biztonsági láng elsüvített a sötétben. Aztán az egyik hőlégballon elindult felfelé. Égőjének zaja túlharsogta a party hangjait, ledobták a pályáját, ami a torony oldalához csapódott. Aprócska lánggal felemelkedett, s végül eltűnt a magasban. Tally arra gondolt, hogy ha Shay nem hozta volna össze a krimekkel, most biztosan ballonos lenne. Mindig elszálltak az éjszakában, és váratlan helyeken landoltak, aztán légautót hívtak, hogy hozza vissza őket egy távoli külvárosból vagy akár a városhatáron túlról is.

A folyón túli Csúfszállítás sötétjét bámulta bambán, így kevésbé forgott vele a világ. Fura érzés volt. A vadonban töltött idő emléke ugyan elmosódott, de arra tökéletesen emlékezett, hogy milyen volt csúfnak lenni és figyelni Szépújhely fényeit a kollégium ablakából és türelmetlenül várni, hogy betöltse a tizenhatot. Olyankor elképzelte magát ideát, valamelyik magas toronyban, körülötte tűzijáték és szépek, és ő maga is szép.

Persze képzeletben általában báli ruhát viselt, nem pedig gyapjúpulóvert munkásnadrággal, és az arca sem volt koszos. Egy gyapjúszálat morzsolgatott, mely kezdett kibomlani, és azt kívánta, bárcsak Shay ne találta volna meg a pulcsit ma este. Tally maga mögött akarta hagyni Füstöst, hogy megszabaduljon a menekülés és rejtőzködés zavaros emlékképeitől, és attól az

érezéstől, hogy áruló. Utált percenként a liftajtóra nézni, hogy vajon követi-e őt ide fel a különlegesnek öltözött jelmezes. Érezni akarta, hogy tartozik valahová, nem pedig arra várni, hogy mikor következik be a legújabb szerencsétlenség.

Talán igaza van Shaynek, és a ma esti szavazás megold mindent. A krimek az egyik legösszetartóbb klikk egész Szépújhelyen. Szavazással döntötték el, hogy ki tartozhat közéjük, de aki egyszer bent volt, mindig számíthatott a barátaira, a bulikra és szuper beszélgetésekre. Nem akart többé menekülni.

Az egyetlen buktató az volt, hogy senkit nem vettek be, aki csúf korában nem volt igazán cseles, és nem tudott jó történeteket mesélni magáról, arról, hogy kiszökött a kollégiumból, egész éjjel légedszkázott, és elszökött a városból. A krimek olyan szépek, akik nem felejtették el, milyen volt csúfnak lenni, és még mindig élvezik, ha valakit megviccelhetnek vagy kicselezhetnek, márpedig ez tette Csúfszállást a maga módján vagány helylé.

– Mennyit adnál a kilátásra?

Zane volt az, aki hirtelen ott termett mellette. Őrületesen festett, maximális kétméteres magasságával, abban a régi fekete egyenruhában.

– Mennyit adok?

– Száz milihelent? Ötszázat? Vagy talán egy egész helent?

Tally nagy levegőt vett, hogy stabilan álljon a lábán, és lenézett a folyóra.

– Semennyit. Elvégre az ott Csúfszállás.

Zane heherészett.

– Ugyan már, Tally-wa! Semmi okod rá, hogy bántsod csúf testvérkéinket. Nem az ő hibájuk, hogy nem olyan szépek, mint te – mondta, és egy kóbor hajtincset betűrt Tally füle mögé.

– Velük semmi bajom. Csak a hellyel. Csúfszállás börtön.

A szavak nem odavalónak hangzottak, túl komolyak voltak egy bulin.

De Zane mintha nem bánta volna.

– Megszöktél, igaz? – Simogatta a pulóver furcsa anyagát, ugyanúgy, mint a többiek. – Füstösben jobb volt?

Tally nem tudta, hogy vajon őszinte választ vár-e. Félt, nehogy valami olyat mondjon, amit nem kellene. Ha Zane úgy gondolja, hogy nem való közējük, akkor úgy leszavazzák, mint annak a rendje, bármit ígért is Shay és Peris.

Zane szemébe nézett, ami csillogott, mint az arany, és apró tükörként verte vissza a tűzijátékot. Mintha mágneseesen vonzotta volna valami azok mögött a szemek mögött. Nem csak a szépek szokásos varázsa, hanem valami komolyabb, mintha megszűnt volna körülöttük a buli. Zane mindig teljes odaadással hallgatta Füstösről szóló történeteit. Már mindet hallotta, de talán volt még valami, amit tudni akart.

– A tizenhatodik születésnapom előtti éjszakán mentem el – mondta Tally. – Úgyhogy nem igazán Csúfszállásról szöktem meg.

– Ez igaz – mondta Zane, levette róla a szemét, és átnézett a folyón. – A műtét elől menekültél.

– Shayt követtem. Csúfnak kellett maradnom, hogy megtaláljam.

– Hogy megmentsd – mondta Zane, és arany színű szemét újra rászégezte. – Tényleg ez volt az okod?

Tally óvatosan bólintott. A tegnap esti pezsgő miatt még mindig forgott vele a világ. Vagy talán a ma esti pezsgő tette. A kezében levő üres pohárra pillantott, és eltűnődött, vajon hányadik lehet.

– Csak meg kellett tennem valamit – magyarázta, de amint kimondta, érezte, hogy a hangja hamisan cseng.

– Egy különleges körülmény? – kérdezte Zane fanyar mosollyal.

Tally felvonta a szemöldökét. Vajon miféle csínyeket követett el Zane, amikor még csúf volt? Nem sokat mesélt magáról. Bár nem volt annyival idősebb nála, neki mintha sosem kellett volna bizonyítania, hogy vérbeli krim. Egyszerűen az volt.

Még műtéttel keskenyített ajkakkal is gyönyörű volt. Arcát szélsőségesebb formára alakították, mint a legtöbбекét, mintha a sebészek el akartak volna menni a Szép Bizottság által engedélyezett határig. Húsa alatt az arccsontja olyan éles volt, mint a nyílhegy, és amikor tetszett neki valami, a szemöldöke lehetetlenül magasra ívelt. Tally hirtelen tisztán látta, hogy ha arcvonásai csupán néhány milliméterrel odébb lennének, borzalmasan nézne ki, ennek ellenére elképzelni sem tudta, hogy valaha csúf volt.

– Voltál valaha a Rozsdás Romoknál? – kérdezte Tally. – Mármint... picur korodban.

– Majdnem minden éjjel, tavaly télen.

– *Télen?*

– Imádom a romokat, amikor havasak – mondta. – Puhábbak lesznek az élek, ami megahelenekkel javítja a látványt.

Tallynek eszébe jutott, milyen volt kora ősszel a vadonban, hogy mennyire hideg volt.

– Nagyon... hidegnek hangzik.

– Soha senkit nem tudtam rábeszélni, hogy jöjjön velem – vonta fel a szemöldökét Zane. – Amikor a Romokról beszélsz, soha nem említed, hogy találkoztál volna ott valakivel.

– Hogy találkoztam-e valakivel? – hunyta le a szemét Tally, mert hirtelen mintha elvesztette volna az egyensúlyát. Nekitámaszkodott az erkélykorlátnak, és nagy levegőt vett.

– Aha. Láttál valakit?

Tally kezéből kiesett az üres pezsgőspohár, és lezuhant a feketeségbe.

– Vigyázat odalent! – motyogta Zane mosollyal az ajkán.

A sötétből csilingelő csörrenés hallatszott, és meglepett nevetés szállt fel és terjedt, mint a hullámok, amikor valaki követ dob a vízbe. Mintha ezer kilométerre lett volna.

Tally nagyokat kortyolt a hideg éjszakai levegőből, s igyekezett összeszedni magát. A gyomra tótágast állt. Rettenetesen kínos volt, hogy ilyen állapotban van, és mindjárt kiokádja a reggelit néhány pohár vacak pezsgő miatt.

– Semmi baj, Tally – suttogetta Zane. – Csak lazíts és legyen jó kedved!

Tally érezte, hogy mennyire mű, ha azt kell mondani valakinek, hogy legyen jókedvű. De az még a spéci műtét ellenére is látszott, hogy Zane pillantása ellágyul, mintha tényleg azt szeretné, hogy Tally lazítson.

Hátat fordított a mélységnek, s két kézzel szorította maga mögött a korlátot. Mostanra Shay és Peris is kijöttek az erkélyre. Tallyt körülvették új krim barátai, a csapathoz tartozott, amely megvédi. De a többiek is kíváncsian figyelték. Talán mindenki valami különlegeset vár tőle ma este.

– Soha nem láttam odakint senkit – mondta. – Valakinek jönnie kellett volna, de nem jött.

Zane válaszát nem hallotta.

A kukkoló megint előkerült, ott állt a zsúfolt torony túlvégén, és egyenesen őt bámulta. Az álarc alól megvillanó szeme mintha egy pillanatra elkapta volna Tally tekintetét, aztán az alak megfordult, és besurrant a Szép Bizottságnak öltözött fehér köpenyes csapat közé, és eltűnt óriási arcdiagramjaik mögött, melyek minden főbb szép típust megjelenítettek. S bár Tally tudta, hogy gáz, de otthagya Zane-t, és utat tört magának a tömegben, mert kizárt dolog, hogy összeszedje magát, amíg meg nem tudja, ki az, egy krim, egy különleges, vagy csak egy újszép. Tudnia kellett, miért idegesíti valaki a Különleges Körülmények Ügyosztályával.

Kerülgette a fehér köpenyeket, és úgy sodródott a kövér jelmezbe öltözött klikk tagjai közt, mint acélgolyó a játékgépben. Puhára párnázott hasukról pörögve pattant vissza. Átesett majdnem egy egész hokicsapaton, akik úgy ügyetlenkedtek bizonytalan légkorcsolyáikon, mint a picurok. Futás közben csalogatóan meg-megvillant a szürke selyem, de nagy volt a tömeg, és mindenki ugrált, mint az eszement. Mire odaért a torony központi oszlopához, az alak eltűnt.

Tally a liftajtóra pillantva látta, hogy a lift felfelé tart, nem lefelé. Az ál-különleges még mindig itt volt valahol a toronyban.

Ekkor észrevette a tűzlépcső égővörös ajtaját, tele feliratokkal, melyek szerint, ha kinyitja, megszólal a riasztó. Újra körülnézett. Még mindig sehol a szürke figura. Bárki volt az, csakis a lépcsőn menekülhetett. A riasztót ki lehet kapcsolni, számtalanszor megtette már csúf korában.

Remegő kézzel nyúlt az ajtó felé. Ha felharsanna a sziréna, mindenki őt bámulná és susmusolna, míg az érkező örök ki nem menekítenének mindenkit a toronyból. Ez lenne csak krimés karrierjének poénos vége.

Jó kis krimi vagyok – gondolta. Nem sokat érne krimként, ha legalább néha nem indítana be egy riasztót.

Belökte az ajtót. Meg se nyikkant.

Tally belépett a lépcsőházba. Az ajtó bezárult mögötte, tompítva a parti zaját. A hirtelen beállt csendben érezte, ahogy kalapál a szíve, és hallotta, hogy a rohanástól még mindig zihál. A zene üteme átszűrődött az ajtó alatt, és megremegtette a betonpadlót.

Az alak ott ült a lépcsőn, néhány fokkal feljebb.

– Bejutottál – hallatszott egy fiú hangja felismerhetetlenül az álarc mögül.

– Bejutottam? Hova? A bulira?

– Nem, Tally. Az ajtón.

– Nem volt bezárva – felelt, miközben igyekezett belátni a maszk ékköves szemei mögé. – Ki vagy?

– Nem ismeresz meg? – A fiú mintha őszintén meglepődött volna, mintha régi barát volna, aki mindig ezt az álarcot viseli.
– Minek nézel?

Tally nyelt egyet, és csak aztán felelt halkán:

– Különleges ügynöknek.

– Jó. Szóval emlékszel. – Tally hallotta a hangján, hogy mosolyog. A fiú lassan, tagoltan beszélt, mintha Tallynek nehéz lenne a felfogása.

– Még szép, hogy emlékszem. Az vagy? Ismerlek?

Tally nem tudta külön-külön felidézni magában a különlegeseket. Emlékezetében valamennyiük arca egyetlen kegyetlen és szépséges foltta olvadt össze.

– Miért nem nézel meg jobban? – Az alak nem mozdult, hogy levegye a maszkját. – Gyerünk, Tally!

Hirtelen megértette, mi történik. Rájött, hogy mit jelent a jelmez, miért kellett a fiút a tömegen át üldöznie, miért kellett kinyitnia a beriasztózott ajtót: az egész egy teszt volt. Valamiféle vizsga. A fiú ott ült, és azon tűnődött, Tally le meri-e venni az álarcát.

Tallynek azonban elege volt a próbatételekből.

– Szállj le rólam! – mondta.

– De, Tally...

– Nem akarok a Különleges Körülmények Ügyosztályának dolgozni. Egyszerűen csak itt akarok élni Szépújhelyen.

– De én nem...

– Hagyj békén! – kiáltott Tally, és ökölbe szorította a kezét. Kiáltása visszaverődött a betonfalakról, s az utána maradt csend mindkettőjüket meglepte. A partiról tompán és félénken szűrődött be a zene a lépcsőházba.

Végül egy sóhaj hallatszott a maszk mögül, és a fiú durva bőrszénnyt húzott elő.

– Hoztam neked valamit. Ha felkészültél rá. Akarod?

– Nem akarok semmit a... – Tally elhallgatott. Odalentről halk csoszogás hallatszott. Nem a buliból jött a hang. Valaki jött felfelé a lépcsőn.

Mindketten egyszerre mozdultak, s néztek át a korlát felett, le a keskeny lépcsőházba. Messze lent Tally sötét selyem villanását látta, s vagy fél tucat ember igyekezett fel a lépcsőn hihetetlen sebességgel. Lépteik alig hallatszottak a tompa zene mellett.

– Később találkozunk – mondta az alak, és felállt.

Tally ijedten pislogott. Az ismeretlen a valódi különlegesek látványától megrémülve eltolta az útból. Mégis ki ez? – gondolta Tally, s még mielőtt az álarcos elérte volna a kilincset, lekapta a maszkját.

Egy csúf volt. Egy *valódi* csúf.

Az arca cseppet sem hasonlított arra, ahogy a dagiknak öltöztek kisminkelték magukat krumpliorral és malacszemekkel. Nem csupán az eltúlzott arcvonások miatt különbözött. Inkább úgy tűnt, mintha teljesen más anyagból készült volna. Néhány másodperc alatt Tally tökéletes látása mindent felmért: összes tatózó pórusát, haja összevissza hullámosságát, zilált arcának durva aránytalanságát. Tally bőre viszketni kezdett a tökéletlenség látványától, a tiniszakáll csomóitól, a korrigálatlan fogsortól, a fiú homlokán betegséget sikoltó pattanásoktól. Legszívesebben elhátrált volna, hogy nagyobb legyen a távolság közte és e szerencsétlen, tisztátalan, egészségtelen *csúfság* között.

De valamiért tudta a nevét...

– Croy? – kérdezte.